

Jan Decorte legt zijn billen en zijn hart bloot

04/12/19 om 14:00

[Els Van Steenberghe](#)

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

Vijfentwintig jaar na [Bloetwollefduivel](#) gaat theatermaker Jan Decorte opnieuw aan de slag met Shakespeares *Macbeth*. Deze keer stript hij de tekst tot er kreten, danspassen, een pollepel en een door Bach geïnspireerde ode aan het leven overblijven.

Danny Willems © Danny Willems

'Waarom heb je een drumstel vandoen als je evengoed op je strakke bips kan trommelen?' Die vraag beantwoord Decorte met een flukse roffel op de blote billen tijdens *body a.k.a.*. In dat stuk drijft hij zijn baldadig minimalisme tot het uiterste met een pollepel, wat stenen én zijn eigen derrière als rekwisiet.

Als vertrekpunt nam hij de bewerking die hij in 1994 van Shakespeares *Macbeth* maakte. Decorte vertimmerde de tragedie tot *Bloetwollefduivel*. 'tis nat / tisgeeweer / de geite pisse / naar beneeë' liet hij 'Buikbaas' Macbeth in de beginscène van dat stuk zeggen in onvervalst Decortiaans.

In *body a.k.a.* puurt hij *Bloetwollefduivel* verder uit. De voorstelling start met een streep rauwe deathmetal waarop de drie performers - Jan Decorte (in zwart pak), Sigrid Vinks en Lisah Adeaga (beiden in een prachtig gouden jurkje) - halfliggend dansen. In die dans ligt de kern van hun rol. Vinks (als Lady Macbeth oftewel 'Madam Buik') tracht steeds overeind te krabbelen, met vooruitgestoken armen die de weg lijken te wijzen. Adeaga (als 'de heksen') lijkt klaar om aan te vallen. En Decorte (als Macbeth) lijdt. Hij schreeuwt. Hij kreunt. Hij zwalpt terwijl hij naar adem lijkt te happen, met de tong uit de mond.

Frustraties worden geventileerd door te slingeren met een pollepel.

Met een minimum aan woorden spelen de drie cruciale scènes. Frustraties worden geventileerd door te slingeren met een pollepel. Gevochten wordt er door de handen in elkaar te slaan en vervolgens op, over en onder mekaar te kruipen zonder de handen te lossen of de armen te breken. Getriomfeerd wordt er, al roffelend op de blote bips.

Hoe Vinks 'bevalt' van Macbeths moordenaar McDuff is een hartverscheurende scène waarin de twee vrouwen elkaar huilend/schreeuwend in de armen vallen en over de grond rollen. Even rakend is het 'wasritueel' waarin Vinks de vagina van Adeaga wast. Die scène lijkt een tedere knipoog naar de scène in Shakespeares stuk waarin Lady Macbeth haar handen tevergeefs tracht te reinigen.

Dit stuk laat zich het best lezen wanneer je een beetje vertrouwd bent met het oorspronkelijke stuk. Het vergt in elk geval wat van een mens. Het is soms grappig, maar geregeld onthutsend en verwarrend om naar te kijken, net omdat taal én bewegingen zo tot het absolute minimum herleidt zijn. Kleine foutjes, een zin die vergeten wordt of een beweging die de acteurs overslaan, degradeert de soberheid meteen tot banaliteit. Ook de ontroering ligt iets te lang op de loer en slaat pas toe vanaf de dialoog tussen Decorte en Vinks. Een apotheose bereikt het stuk als Bachs wonderschone cantate [Herz und Mud und Tat und Leben](#) passeert en Decorte het publiek schalks oproept tot samenzang.

Dit is Decorte op z'n puurst. Het is haast theater als beeldende kunst. Gewoon kijken, niet proberen te begrijpen en veel proberen te voelen, dat is het devies. In een tijd vol lawaai en prikkels snijdt Decorte enkel die woorden uit het vel van Macbeth die nodig zijn om de kern van het stuk te brengen: gruwel en machtswellust omturnen tot stilte en schoonheid. Hij doet dat op een kale scène, met weinig meer dan een pollepel en wat percussie. Al dan niet op een blote bips.

body a.k.a. reist momenteel door Nederland en Duitsland en is vanaf 14 januari 2020 ook terug in België te zien. Alle info: www.bloet.be